

[Niels Westerby.]

ning, at boligforliget ville hjælpe på lejen i nybyggeriet og priserne på parcelhusene. Jeg tvivler ikke om, at det er hr. Baunsgaards ærlige og redelige overbevisning, men jeg tror, at det ærede medlem bliver nødt til at revidere sin opfattelse, når den bliver gennemtænkt, og jeg er i hvert fald helt sikker på, at udviklingen vil demente denne ærlige overbevisning. For sagen er den, at nok er der fastsat en fast byggerente for 12.000 lejligheder, men der er 30.000 lejligheder og parcelhuse tilbage, og for dem vil der overhovedet ikke blive nogen nævneværdig virkning i retning af lettelse på prisen eller på lejens højde. Der vil jo nemlig for det første ske det — det har Nationalbanken bebudet — at man vil forhandle om at lempe kreditrationeringen. Det vil sige, at der vil blive et større udbud af obligationer, og et større udbud af obligationer vil have den følge, at renten vil være tilbøjelig til at stige, og det vil jo igen sige, at så vil lejen jo nærmest have en tilbøjelighed til at stige i nybyggeriet. Endelig kommer dertil, at det ærede medlem jo ikke kan henvise til, at der vil blive købt obligationer i nævneværdig grad for de fonds, der samles op i de gamle ejendomme og hos ejerne af dem, for bestemmelsen herom træder først i kraft fra 1. april 1967, og der vil kun blive tale om opkøb for 25 mill. kr. 25 mill. kr. er naturligvis mange penge, men det påvirker ikke et obligationsmarked på 5 milliarder kr. nævneværdigt; der bliver udbudt for 5 milliarder obligationer hvert år her. Ganske vist vil der et år efter blive købt for 50 mill. kr., men stadig væk vil det ikke påvirke obligationsmarkedet nævneværdigt, og der vil gå adskillige år, før det vil blive påvirket, og i løbet af de adskillige år vil der blive bygget 60.000 eller 90.000 lejligheder eller parcelhuse her i landet, hvor lejen eller prisen i nybyggeriet ikke vil blive bragt ned. Jeg er fuldstændig sikker på, at udviklingen vil bevise, at lejen i nybyggeriet og prisen på parcelhuse ikke vil falde uden for det sociale boligbyggeris område. Jeg tvivler som sagt ikke på, at det ærede medlem oprigtigt mener, hvad han siger, men jeg er sikker på, at han vil blive nødt til at revidere sin opfattelse.

Finansministeren (*Henry Grünbaum*): Jeg synes, jeg skylder tinget den oplysning i forbindelse med spørgsmålet om besparelserne, at det er regeringens hensigt, at man også i den forbindelse vil se på forsvarsbudgettet. Vi har ikke tænkt, at dette skulle være undtaget fra disse besparelser. I øvrigt vil det naturligvis være inden for forsvarsforliget, hvis der bliver tale om besparelser.

Regeringen er i øvrigt også helt enig i alt det andet, der står i resolutionen fra Dansk Smede- & Maskinarbejder-Forbund. Men det er jo ikke kun dette forbund, der har vedtaget en resolution, der opfordrer regeringen til at få gennemført en lempelse af kreditstramningen. Det samme gælder murerforbundet, tømrerforbundet og en lang række andre forbund, som har henstillet til os at søge frem til en lempelse af kreditstramningen ad finanspolitisk vej; også det store Dansk Arbejdsmands- og Specialarbejder Forbund har jo i en resolution udtalt sig meget skarpt imod kreditstramningen, uden at man i denne resolution dog kommer ind på spørgsmålet om finanspolitikken. Regeringen føler sig derfor i fuld overensstemmelse med lønmodtagerne, i hvert fald den del af lønmodtagerne, der findes inden for LO-området, og jeg tror også, jeg kan sige i fuld overensstemmelse med de lønmodtagergrupper, der findes uden for LO-området, når vi prøver på at gennemføre en politik, der gør det muligt at opretholde den fulde beskæftigelse.

Et enkelt ord om formueskatten. Jeg ved godt, at det i de fleste arbejderører lyder dårligt, når man nu i en situation, hvor man skal gennemføre afgifter, samtidig gennemfører en forhøjelse af den skattefrie formuegrænse. Dette hænger imidlertid sammen med det gamle løfte om, at man vil undgå urimelige virkninger af 13. almindelige vurdering. Jeg tror, jeg må have lov til at slå fast, at det er ikke rige mennesker, det drejer sig om her. For alle dem, der ligger et stykke oppe ad skalaen, sker der jo ingen ændringer; der sker en graduering fra de 200.000 op til de 600.000, som ikke betyder, at man får en lettelse. Man får en lettelse, hvis formuen har været uændret, men de fleste har jo haft en stigning, og for dem, der ligger fra de 600.000 og opefter, altså de virkelig rige,